

ДА НАПУСТИМО ПРАКСУ ДА СЕ ЈЕДНО ГОВОРИ А ДРУГО РАДИ

Са преузетим задацима, преузета је и одговорност. Ко на њу није спреман, треба послове да препусти другима. Пре свега онима којима је до посла, због резултата и успеха друштва, а не због функција и утицаја који оне доносе. Треба да оставимо за собом праксу да се једно говори а друго ради. И не треба се заваравати да јавност не види противуречност између опредељења и понашања.

Такође се не треба заваравати да ће људи и даље пасивно прелазити преко тога. Јер тај демократски дух који се развио ма како тешко добијао право грађанства у нашим условима, ипак је досегао до мере у којој се неће толерисати да форуми и појединци једно говоре, а друго раде. Зато, прва пракса на коју треба ставити тачку је та.

Најодговорнији људи за политику СК у општинама, по природи ствари, треба да буду носиоци те атмосфере у својим срединама.

Наша политика ће имати успеха у оној мери у којој буде остварен њен програм, као што ће Савез комуниста и његови чланови имати углед заиста само у оној мери у којој се буду понашали у складу са својим опредељењима и залагањима. Нарочито, у складу са сопственим говорима.

А у погледу говора и дискусија треба што пре напуштати праксу састанака који не производе последице. Јер је дуго, више година, право грађанства полако и опасно добијала свест да се људи цене по томе шта су рекли, како су то рекли, па чак и колико су често говорили. А тако рећи нигде, или све ређе, шта су урадили.

Саветовање са председницима ОК СК Србије, Београд, јун 1986. године. После више година били су на окупу сви председници општинских комитета СК Србије — укључујући Косово и Војводину.

Ако нам треба неко такмичење данас, (а требају нам сва која ће покренути процесе изласка из кризе), онда је сасвим извесно да то није у говорништву, него у раду, резултатима да се промени све оно што смо сами оценили да није добро.

Свако би зато у својој средини требало да се суочи с питањем: колико смо у стању да ефикасније радимо; да ли смо у стању да се еманципујемо од састанака као суштине политичког рада, а поготово од њихове учесталости и њихове дужине. За почетак, морали бисмо бар преполовити трајање састанака. Али, измене не треба да се тичу само дужине, већ и карактера састанака. Сада су потребни, пре свега, радни састанци, на којима ће на дневном реду бити реализација договора, конкретни проблеми, конкретни људи, одговорност за резултате.

А пре свега на оним најважнијим задацима као што је та упорна борба за отклањање последица контрареволуције на Косову. Видимо — да иде тешко. Али видимо да почињу да се конкретизују, на Косову и у целој Србији, наша настојања да остваримо јединство на програму и политици СК, да радимо ефикасно. А то што се одвија тешко, последица је чињенице да дуго није решавано, или бар не ефикасно, на прави начин. Зато је то сада већ бреме које мора понети друга генерација. И она га и носи. И умеће да се избори са њим, али јединствена и на челу са комунистима.

Логично је да таква политика има отпора. С њима смо и рачунали. Уосталом, да противника Програму и политици СК нема, не би ни дошло до оваквог стања на Косову и у друштву уопште. Контрареволуционарна активност на Косову није у рукама оних који подржавају политику Савеза комуниста и којима лежи на срцу успех нашег друштва, већ оних који је оспоравају, и који би да друштво, југословенску заједницу — демонтирају.

Те ствари су јасне, не треба их мистификовати. Зато ћемо се ми за политику Савеза комуниста у овој ствари борити — упорно, али и енергично. Када кажем енергично, подразумевам оне мере и ону брзину, које ће моћи да отклањају неправилности, неправде, невоље које су поштене људе на Косову снашле, без обзира које су националности. Јер, незаштићени, очајни људи на Косову немају ништа од наших опредељења и обећања, поготово, ако их не реализујемо. Недавно су почеле активности на реализацији политике о Косову. Ту пре свега мислим на спровођење закона и беспштедан сукоб са сваким безумљем и насиљем, јер се закони

морају спроводити и свака опструкција у том погледу мора да сноси последице. Али мислим и на многе конкретне мере које смо предузели, а тичу се образовања, васпитања, информисања, политичког рада, рада комуниста у државним органима, привредног развоја. Знамо и сами да су то све процеси који дуго трају и да се резултати не могу постићи брзо. Али то што су процеси и што су дуготрајни није разлог да у њих не уђемо свом снагом.

Што пре почнемо да улажемо у промену свести и односа пре ће до тих промена доћи. А већ је неколико година прошло, а да се оклева и чека. Ефикасно спровођење политике СК зато и представља наш највећи проблем. Не само на Косову. Не можемо се понашати као да ће нам то урадити неко други, или као да ће се ствари лепо завршити саме од себе.

У међувремену губимо време, људе, праве ствари. Зато је мобилизација сваке ООСК и сваког комунисте на реализовању политике СК први задатак руководства. Неке ствари се могу учинити одмах и са резултатима. Време је такво, да само решавање тих свакодневних, обичних ствари, које се тичу свакодневног живота људи, може да чини политику СК успешном.

Промена односа према задацима СК захтева да се ради ефикасније и да се ради уз непосредну личну одговорност. То мора да постане главна карактеристика будућег рада сваке ООСК и сваког комунисте. Зато разрешење противуречности између опредељења и стварности представљају наш најважнији задатак. Јер ми се не можемо опредељивати за ефикасан политички систем, а сами учествовати у бескрајном договарању да би касније, тај тешко постигнути договор кршили они који су га донели.

Зато је СК данас пред тешким испитом — из практичних мера и практичног рада — за који је сам одговоран.